

Min barndoms skole

Den 1. maj 1934 begyndte jeg min skolegang i Gl. Sole kommuneskole sammen med 3 andre børn fra samme årgang. Selv om Gl. Sole kun var en lille landsby, var der alligevel 2 skoler, foruden kommuneskolen, som kun havde 2 klasser med ialt 25-35 elever, var der også Privatskolen for de stærke jyders børn. Her var der mange flere elever, idet her var 4 klasser med tilsammen 80- 100 elever. De to skoler lå tæt ved hinanden, men havde intet med hinanden at gøre. Men jeg har tidligere fortalt om de stærke jyder, så det vil jeg ikke komme nærmere ind på her.

Men dengang kunne man ikke være bekendt at komme i skole uden at kunne læse og skrive, det ville være en stor skam, i hvert fald hvis man kom fra "en pæn familie". Så min søster Edith havde fået den svære opgave at gøre mig kvalificeret til at begynde skolegangen, så det sidste halve år, inden jeg påbegyndte skolen, måtte hun næsten hver dag indfange mig for at sætte mig ind i bogstavernes forunderlige verden. Det var nu ikke så svært for hende at lære mig at læse bogstaverne og sætte dem sammen i små ord. Det syntes jeg var spændende. Derimod brød jeg mig slet ikke om at skulle lære at forme dem med en griffel på den sorte tavle. De ville slet ikke, som jeg ville, og Edith var slet ikke tilfreds med mig og mine misfostre af bogstaver. Men resultatet var i hvert fald, at jeg da skolen begyndte ingen problemer havde med læsningen, men jeg havde besvær med og kritik af min måde at forme bogstaverne på. Vi skulle jo også være fortrolige med tallene og den simple brug af dem, men her kan jeg ikke erindre at have haft problemer. Det hed sig, at Garnes børn var gode til regning, men at nogen af dem havde en skrækkelig klo.

Da jeg havde 9 ældre søskende, der kom i skole før mig, havde vi jo også god forhåndsviden om læreren og hans frue, og om hvordan man som elev skulle opføre sig. Læreren kendte vi jo også i forvejen. Når vi mødte ham i landsbyen, gjaldt det jo om at stille sig pænt og bukke pænt for ham, når han passerede. Og var man på cykel, steg man af denne og bukkede pænt for den ærværdige herre. Og hans frue måtte vi vise den samme opmærksomhed. I Gl. Sole blev hun i omtale benævnt som fru. Den ære var hun alene om på egnen. Der var heller ikke andre end læreren og hans frue, der blev tiltalt med De i Gl. Sole, jo selvfølgelig præsten, men han boede jo i Ø. Snede, så ham så vi ikke så ofte.

Jeg ved ikke rigtig, om jeg glædede mig til at komme i skole. Derhjemme og blandt de ældre børn fik vi tit nok at vide, at vi, når vi kom i skole, nok skulle få at vide, hvordan man skulle opføre sig. På den anden side gav det jo en vis status at være indviet i, hvordan livet var, og det var da også spændende at lære noget nyt.

Da jeg mødte op i skolen den 1. maj skulle jeg selvfølgelig begynde i 1. kl., som der hed "den lille" klasse. Den rummede foruden os 4 nybegyndere elever på 2. og 3. årgang, i alt vel ca. 14 børn. Vi kom først ind i skolegården, her stod pumpen forsynet med et drikkekrus, som blev benyttet af alle. Den var fortøjet til pumpen, for at ingen skulle løbe med den. Lærers hund Claus stod fortøjet i skolegården, og den gav os en varm velkomst. Ca. halvdelen af skolegården var indrettet til legeplads, der var dog ingen legeredskaber.

Den nye årgang bestod bl.a. af mejeribestyrers søn Harry, han var enebarn. Hans mor havde født flere børn, men de var dødfødte eller døde ved fødslen, så da han overlevede fik han megen opmærksomhed derhjemme, og det var almindelig kendt, at han var noget særligt. Jeg så nærmest lidt dum ud, så mig blev der ikke stillet så store forventninger til. Vi blev sidekammerater, og vi fik megen glæde af hinanden. Han var langt mere pertentlig med sine ting end jeg, og hans evner på f.eks. det musiske område var også langt større end mine. Men da det rygtedes i landsbyen, at der var regnestykker, som Harry ikke kunne klare, men som jeg havde løst, blev der sagt, at jeg måske alligevel ikke var så dum, som jeg så ud til.